

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Kieć
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kuchta

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2019 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. (...) w upadłości likwidacyjnej zs. we W.

przeciwko L. P.

o wydanie nieruchomości, ewentualnie o zapłatę

1. nakazuje pozwanej L. P. wydać powodowi Syndykowi Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. (...) w upadłości likwidacyjnej zs. we W. następujące nieruchomości:

a) nieruchomość, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach księga wieczysta o numerze (...) – samodzielnego lokalu mieszkalnego nr (...), położonego na II (drugiej) kondygnacji budynku znajdującego się w P. przy ulicy (...), o łącznej powierzchni użytkowej 73,76m², gdzie z własnością lokalu związany jest udział 154/10000 w nieruchomości wspólnej, którą stanowi prawo użytkowania wieczystego oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali, dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach prowadzi księgę wieczystą nr (...)/;

b) nieruchomość, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach księga wieczysta o numerze (...) – samodzielnego lokalu mieszkalnego nr (...) (...), położonego na II (drugiej) kondygnacji budynku znajdującego się w P. przy ulicy (...), o łącznej powierzchni użytkowej 71,69m², gdzie z własnością lokalu związany jest udział 150/10000 w nieruchomości wspólnej, którą stanowi prawo użytkowania wieczystego oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali, dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach prowadzi księgę wieczystą nr (...)/;

c) nieruchomość, dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach księga wieczysta o numerze (...) – samodzielnego lokalu mieszkalnego nr (...) (...), położonego na I (pierwszej) kondygnacji budynku znajdującego się w P. przy ulicy (...) o łącznej powierzchni użytkowej 60,47m², gdzie z własnością lokalu związany jest udział 127/10000 w nieruchomości wspólnej, którą stanowi prawo użytkowania wieczystego oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali, dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach prowadzi księgę wieczystą nr (...)/;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12.817 zł (dwanaście tysięcy osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 22.792 zł (dwadzieścia dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt dwa) złotych tytułem kosztów sądowych;

4. poleca kasie Sądu Okręgowego w Gliwicach zwrócić pozwanej kwotę 487,42 zł (czteryście osiemdziesiąt siedem i 42/100) złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na biegłego.

SSO Andrzej Kieć

Sygn. akt I C 240/18

UZASADNIENIE

Powód Syndyk Masy Upadłości (...) sp. z o.o. (...) w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W. wniósł o nakazanie pozwanej L. P. wydania nieruchomości - samodzielnych lokali mieszkalnych położonych w P. położonych przy ul. (...) o powierzchni 73,76 m.kw (objęte Kw nr (...)), przy ul. (...) o powierzchni 71,69 m.kw (objęte Kw nr (...)), przy ul. (...) o powierzchni 60,47 m. kw (objęte Kw nr (...)), wraz ze związanymi z ich prawem własności udziałami w nieruchomości wspólnej którą stanowi prawo użytkowania wieczystego oznaczonej nieruchomości oraz części wspólnych budynku i urządzeń, ewentualnie – gdy przekazanie w naturze nie będzie możliwe -zasądzenie na rzecz powoda kwoty 443 530 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż wyżej opisanych roszczeń dochodzi na podstawie art. 127 ust. 1 oraz 134 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. W okresie roku przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości, w dniu 18 października 2013 roku powodowa spółka działająca wówczas pod nazwą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółka komandytowo – akcyjna, zawarła z pozwaną umowę sprzedaży trzech lokali wyżej opisanych za łączną kwotę 131 488 zł, przy czym dla celów podatkowych w akcie notarialnym wskazano ich wartość rynkową 443 530 zł. Czynność ta jest bezskuteczna wobec masy upadłości albowiem wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego, tym samym krzywdzi wierzycieli upadłego.

Pozwana w odpowiedzi wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż roszczenie nie jest zasadne gdyż nie zaistniały przesłanki określone w art. 127 ust. 1 Prawa upadłościowego, w szczególności nie występuje rażąca dysproporcja pomiędzy świadczeniem upadłej spółki a świadczeniem otrzymanym w zamian od pozwanej. Pozwana nie знаła sytuacji finansowej upadłej spółki. Pozwana kupiła lokale za cenę za jaką spółka oferowała je do sprzedaży ich lokatorom, którzy z oferty nie skorzystali. Stan techniczny całej nieruchomości i lokali był zły, lokale były zajmowane przez lokatorów na podstawie umów najmu, nieruchomość była obciążona hipotecznie; lokale nie stanowiły atrakcyjnej oferty dla osób zajmujących się obrotem nieruchomościami, w szczególności nie nadawały się do sprzedaży z zyskiem. Działanie powoda jest w ocenie pozwanej nieuprawnione, sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Nadto w przypadku uwzględnienia powództwa pozwana stanie się wierzycielem upadłej spółki powiększając o znaczną kwotę stan zadłużenia masy upadłości pozostając jednocześnie w zasadzie bez szans na zaspokojenie.

Sąd ustalił:

W dniu 10 sierpnia 2012 roku zarząd spółki (...) sp. z o.o. we W. (poprzednik prawny powoda) podjął uchwałę o wyrażeniu zgody na zbycie lokali mieszkalnych oraz użytkowych znajdujących się w zasobie lokalowym (...) sp. z o.o. (...) s.k.a. z siedzibą we W.. Lokale były oferowane do sprzedaży zajmującym je lokatorom, pracownikom grupy kapitałowej, w skład której wchodziła spółka, oraz osobom postronnym. Niewielu lokatorów zajmujących lokale było zainteresowanych ich wykupem. Przed ogłoszeniem upadłości spółka oferowała sprzedaż mieszkań Miastu P.. Miasto zaproponowało kupno całego zasobu za cenę 500 zł/m² tj. za kwotę 20 169 955 zł (całość powierzchni użytkowej mieszkań wynosiła 40 229,91 zł). Do takiej transakcji jednak nie doszło, z uwagi na rozbieżności co do ceny. Spółka chciała zbyć jak najwięcej lokali, gdyż z pozyskanych środków spłacała kredyt.

Nieruchomości były obciążone hipoteką na rzecz banku. W przypadku zainteresowania zakupem lokalu, bank przyszłemu nabywcy dawał promesę, iż zwolni hipotekę obciążającą nabywany lokal.

Pozwana wyraziła chęć zakupu lokali położonych w P. przy ul. (...) o powierzchni 73,76 m.kw, przy ul. (...) o powierzchni 71,69 m.kw oraz przy ul. (...) o powierzchni 60,47 m. kw, w związku z czym wierzyciel hipoteczny (...) Bank (...) S. A. wystawił w dniu 16 sierpnia 2013 roku przyrzeczenie wyrażenia zgody na zwolnienie zabezpieczenia hipotecznego pod warunkiem przekazania środków pieniężnych uzyskanych z ich sprzedaży w wysokości nie niższej niż odpowiednio 46 165 zł, 45 787 zł oraz 39 536 zł.

Dnia 18 października 2013 roku spółka (...) sp. z o.o. (...)” spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą we W. (poprzednim prawny powoda) zawarła z pozwaną umowę sprzedaży, na mocy której sprzedała pozwanej trzy samodzielne lokale mieszkalne stanowiące odrębne nieruchomości położone w P. przy ul. (...) o powierzchni 73,76 m.kw, przy ul. (...) o powierzchni 71,69 m.kw oraz przy ul. (...) o powierzchni 60,47 m. kw. wraz ze związanymi z ich prawem własności udziałami w nieruchomości wspólnej którą stanowi prawo użytkowania wieczystego oznaczonej nieruchomości oraz części budynku i urządzenia. Strony uzgodniły łączną cenę przedmiotu sprzedaży na 131 488 zł, w tym za lokal (...) o pow. 73,76 m.kw 45 787 zł, za lokal (...) o pow. 71,69 m.kw. 46 165 zł, za lokal (...) 38 199 zł. Jednocześnie strony oświadczyły, iż łączna wartość rynkowa sprzedawanych lokali wynosi 443 530 zł, w tym za poszczególne lokale odpowiednio 154 450 zł, 155 720 zł, oraz 133 360 zł. W/w lokale zajmowali najemcy, o czym pozwana była poinformowana.

Po nabyciu lokali pozwana zaktualizowała umowy najmu z lokatorami oraz zawarła umowy ubezpieczenia. Lokale przy ul (...) zajmowane są na podstawie umów najmu przez lokatorów J. N. i E. M.. Lokale mają takie same numery ale są położone w różnych klatkach. Lokale i budynek są w przeciętnym stanie technicznym.

Dnia 4 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach ogłosił upadłość spółki (...) sp z oo (...) sp komandytowo akcyjnej we W. (poprzednia nazwa powoda) ze skutkiem na dzień 2 lutego 2015r, postanawiając, iż postępowanie upadłościowe wobec niej obejmuje likwidację majątku. Wniosek o ogłoszenie upadłości złożono w dniu 13 czerwca 2014 roku.

Pismem z dnia 28 grudnia 2016 roku powód wezwał pozwaną do wydania lokali stanowiących przedmiot niniejszego postępowania a w razie braku możliwości wydania do zapłaty wartości rynkowej nieruchomości.

W toku postępowania Sąd zlecał sporządzenie opinii dwóm biegłym z zakresu szacowania nieruchomości na okoliczność ustalenia wartości spornych lokali.

Ze sporządzonej opinii biegłego K. K. (1) wynika, iż wartość rynkowa lokalu położonego przy ul. (...) (kw nr (...)) wynosiła według stanu i cen na dzień nabycia przez pozwaną (tj na dzień 8.10.2013r) 103 260,12 zł, lokalu nr (...)//(...) (kw nr (...)) -126 275 zł zaś lokalu nr (...)//(...) (kw nr (...)) - 125 241 zł, razem 354 776, 12 zł.

Biegła M. W. ustaliła wartość rynkową tych lokali na odpowiednio: 106 980 zł, 128 790 zł i 127 740 zł tj. łącznie 363 510 zł.

Na wartość rynkową lokalu mieszkalnego nie ma wpływu okoliczność, że nieruchomość jest obciążana hipoteką, czy okoliczność, iż lokal jest zajmowany przez najemcę; okoliczność ta może mieć znaczenie dla ustalenia ceny transakcji.

Wartość indywidualna nieruchomości służy do określenia wartości dla konkretnego inwestora, który ma sprecyzowane oczekiwania i kryteria inwestowania w nieruchomość; stanowi wartość subiektywną (zależną od oczekiwań inwestora), w odróżnieniu od wartości rynkowej, która jest kategorią obiektywną, ustalaną na podstawie czynników niezależnych.

(dowody: postanowienia SR Gliwice k. 16 – 22; umowa z 18.10.2013rk. 23 – 27; pismo powoda do pozwanej z 28.12.2016r k. 28 – 29; pismo prywatne zatytułowane opinia o wartości godziwej k. 30 – 36; aneksy do umowy najmu i dokumenty dotyczące płatności k. 66 – 73; polisy ubezpieczeniowe k. 74 – 79; decyzje wymiarowe k. 80 – 82; protokoły

z posiedzenia zarządu wraz z załącznikami k. 245 – 259; pismo Prezydenta Miasta P. k. 260; promesy k. 523, 524, 543; pismo prywatne zatytułowane operat szacunkowy M. T. k. 525 - 542;; zeznania świadków: J. N., E. M. e-protokół k.265, K. B. e-protokół k. 409, E. S. e-protokół k. 455, S. J. e-protokół k. 506; opinia biegłego K. K. (1) k. 295 – 353, ustne wyjaśnienia biegłego K. k. 546 – 547, opinia biegłej M. W. k. 659 – 747; ustne wyjaśnienia biegłej k. 807 - 808)

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Wiarę dowodom z dokumentów sąd dał albowiem ich prawdziwość nie została zaprzeczona. Wiarę dowodom z zeznań świadków w przyjętym zakresie sąd dał albowiem były logiczne, konsekwentne a przez to wiarygodne. Opinie biegłych K. K. (1) oraz M. W. były sporządzone w sposób wykazujący znajomość opiniowanej problematyki, były logiczne, jasne a przez to wiarygodne. Strony nie podważyły przekonująco wiarygodność tych opinii, nie wykazały ich niefachowości bądź błędów, a zatem mogły one stanowić podstawę ustaleń. Sąd wziął pod uwagę obie te opinie albowiem – pomimo nieznacznej różnicy w wycenach lokali - płynące z nich wnioski okazały się całkowicie zbieżne. Biegły K. przekonująco wyjaśnił opinię pisemną wskazując, dlaczego nie uwzględnił przy wycenianiu wartości rynkowej np. bonifikat udzielanych najemcom, obciążających lokale hipotek, zajmowania lokali przez najemców. Do podobnych wniosków doszła biegła M. W., która nadto w sposób przekonujący oraz nie budzący wątpliwości wyjaśniła, iż wartość indywidualna (inwestycyjna) służy do określenia wartości dla konkretnego inwestora który ma sprecyzowane oczekiwania i kryteria inwestowania w nieruchomości; stanowi wartość subiektywną (zależną od oczekiwań inwestora), w odróżnieniu od wartości rynkowej, która jest kategorią obiektywną, ustalaną na podstawie czynników niezależnych. Opinie biegłych z zakresu szacowania nieruchomości dopuszczone w sprawie miały na celu ustalenie wartości rynkowych spornych lokali. Przedmiot sporu wymagał realnego, obiektywnego przedstawienia wartości nieruchomości, stąd też dla celów ustalenia czy zachodzą przesłanki zasadności powództwa posłużono się ostatecznie opiniami ustalającymi wartość rynkową lokali, pomijając jednocześnie przedstawiany przez stronę pozwaną prywatny operat szacunkowy ustalający wartość indywidualną jako nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. H. oraz R. L. oraz o sporządzenie pisemnej opinii uzupełniającej przez biegłego K. K. (1) oraz o dopuszczenie dowodu z opinii innego (trzeciego) biegłego z zakresu szacowania nieruchomości. Odnośnie dowodów z zeznań świadków, wnioski te były spóźnione, ich przeprowadzenie spowodowałoby zbędną zwłokę w postępowaniu, nadto Sąd uznał, iż wobec charakteru sporu, wobec treści opinii biegłych dopuszczonych w sprawie, zeznania te nie mają istotnego znaczenia. Odnośnie wniosku o pisemną opinię uzupełniającą biegłego K. to Sąd uznał, iż biegły w sposób wyczerpujący przedstawił i wyjaśnił swoje stanowisko w swoich ustnych wyjaśnieniach do opinii. Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z kolejnej (trzeciej w sprawie) opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości albowiem strony nie podważyły przekonująco wiarygodność opinii biegłych K. K. (1) oraz M. W. , nie wykazały ich niefachowości, nielogiczności, bądź błędów. Samo niezadowolenie strony z treści dotychczasowych opinii nie uzasadnia dopuszczanie dowodu z opinii kolejnych biegłych a niewątpliwie spowodowałoby to zbędną zwłokę postępowania.

Sąd zważył:

Zgodnie z art. 127 ust. 1, 132 ust. 1 oraz art. 134 ust. 1 ustawy z 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe, bezskuteczne w stosunku do masy upadłości są czynności prawne dokonane przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej. Jeżeli czynność upadłego jest bezskuteczna z mocy prawa lub została uznana za bezskuteczną, to, co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego lub do niego nie weszło, podlega przekazaniu do masy upadłości, a jeżeli przekazanie w naturze jest niemożliwe, do masy upadłości wpłaca się równowartość w pieniądzu. Powództwo może wytoczyć syndyk.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało zasadność żądania powoda określonego w pozwie w oparciu o art. 127 ust. 1 w/w ustawy.

Sporna umowa sprzedaży z dnia 18.10.2013 r została zawarta w ciągu roku przed dniem złożenia przez powodową spółkę wniosku o ogłoszenie upadłości. Wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego od pozwanej.

Przepisy nie zawierają definicji ani kryteriów za pomocą których należy ustalać, czy dysproporcja w danym wypadku ma charakter rażący. Oceny tej należy dokonywać przy uwzględnieniu przeciętnych cen i stawek stosowanych w obrocie przy dokonywaniu takich samych lub podobnych czynności prawnych. Nie każda dysproporcja w obu świadczeniach ekwiwalentnych uprawnia do uwzględnienia żądania syndyka. Musi ona mieć charakter rażący. Ocena ta musi być dokonana w okolicznościach konkretnej sprawy, przy zastosowaniu obiektywnych mierników rynkowych. To na syndyku jako podmiocie wywodzącym skutki prawne spoczywa ciężar dowodu wykazania, iż miała miejsce rażąca niewspółmierność świadczenia upadłego w stosunku do otrzymanej zapłaty (por. wyrok SA w Katowicach z 15 listopada 2016 V ACa 706/16, Lex nr 2188822, wyrok SN z 9 września 2010r I CSK 69/10, Lex nr 661496).

Z materiałów postępowania dowodowego wynika, iż świadczenie syndyka na rzecz pozwanej było rażące wyższe niż świadczenie ekwiwalentne ze strony pozwanej. Już w samej umowie sprzedaży nieruchomości z dnia 18.10.2013r zostało ustalone w par. 4, iż łączna cena sprzedaży za trzy mieszkania wynosi **131 488 zł** (w tym za lokal (...) o pow. 73,76 m.kw 45 787 zł, za lokal (...) o pow. 71,69 m.kw. 46 165 zł, za lokal (...) 38 199 zł.), natomiast łączna wartość rynkowa sprzedawanych lokali wynosi **443 530 zł** (w tym za poszczególne lokale odpowiednio 154 450 zł, 155 720 zł, oraz 133 360 zł.). Ze sporządzonych w sprawie opinii biegłych wynikało, że łączna wartość rynkowa nabytych przez pozwaną lokali mieszkalnych wynosi według stanu i cen na dzień nabycia ich przez pozwaną (tj na dzień 8.10.2013r) **354 776 zł.** (w tym lokalu nr (...) objętego kw nr (...) - 103 260,12 zł, lokalu nr (...)//(...) objętego kw nr (...) - 126 275 zł, zaś lokalu nr (...)//(...) objętego kw nr (...) - 125 241 zł / wg biegłego K. K./, bądź łącznie **363 510 zł** (odpowiednio: 106 980 zł, 128 790 zł i 127 740 zł) / wg biegłej M. B. – W./). Porównanie łącznej ceny sprzedaży lokali tj **131 488 zł** a najniższej ustalonej ceny rynkowej tych lokali tj **354 776 zł.** prowadzi do wniosku, że cena sprzedaży odpowiadała około 37 % wartości rynkowej lokali. Taka dysproporcja pomiędzy ceną a wartością rynkową lokali pozwala do uznania, iż ma charakter rażący.

Ustalając wartość spornych lokali sąd uznał, że należy brać pod uwagę wartość rynkową lokali. Nie może być brana pod uwagę wartość indywidualna lokali, gdyż ta służy do określenia wartości dla konkretnego inwestora, który ma sprecyzowane oczekiwania i kryteria inwestowania w nieruchomości; stanowi ona wartość subiektywną (zależną od oczekiwań inwestora), w odróżnieniu od wartości rynkowej, która jest kategorią obiektywną, ustalaną na podstawie czynników niezależnych.

Na wartość rynkową lokalu mieszkalnego nie ma przy tym wpływu okoliczność, że nieruchomość jest obciążona hipoteką, czy okoliczność, iż lokal jest zajmowany przez najemcę; okoliczność ta może mieć znaczenie dla ustalenia ceny transakcji. Obciążenie hipoteką lokali pozostawało bez znaczenia również z tego względu, iż w przypadku zainteresowania zakupem lokalu, bank przyszłemu nabywcy dawał promesę, iż zwolni hipotekę obciążającą nabywany lokal. Wierzyciel hipoteczny (...) Bank (...) S. A. wystawił w dniu 16 sierpnia 2013 roku przyrzeczenie wyrażenia zgody na zwolnienie zabezpieczenia hipotecznego pod warunkiem przekazania środków pieniężnych uzyskanych z ich sprzedaży, toteż pozwana nabywając lokale mogła mieć pewność, że nie będą one sprzedaży obciążone hipoteką.

Ochrona masy upadłości przed czynnościami dłużnika wynikająca z art. 127 ust. 1 Prawa upadłościowego, w przeciwieństwie do skargi pauliańskiej (art. 527 k. c. i nast.), nie jest zależna od tego czy dłużnik działał w celu pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość pozwanej co do tego czy sporna czynność prawna była ukierunkowana na pokrzywdzenie dłużników, nie mieści się w przesłankach zastosowania art. 127 ust. 1 Prawa upadłościowego.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała, iż doszło do zaistnienia przesłanek określonych w art. 127 ust. 1 Prawa upadłościowego. Wartość świadczenia otrzymanego przez upadłą spółkę jest rażąca zaniżona do wartości składników majątkowych jakie wyszły z majątku spółki na skutek zawartej z pozwanej umowy. W ocenie Sądu została spełniona przesłanka rażącej dysproporcji o której mowa w art. 127 ust. 1 Prawa upadłościowego.

Sąd nie dopatrył się działania po stronie powodowej sprzecznego z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 Kodeksu cywilnego. W prawie polskim obowiązuje domniemanie działania zgodnie z zasadami współzycia społecznego. Działanie sprzeczne z tymi zasadami winno być w niniejszej sprawie zgodnie z regułami ciężaru dowodu udowodnione przez pozwaną. W niniejszej sprawie stroną powodową w procesie był syndyk masy upadłości, który realizując swoje obowiązki oraz cele postępowania upadłościowego, wytoczył powództwo mające na celu ochronę masy upadłości. Z tego tytułu nie można czynić syndykowi zarzutu naruszenia zasad współzycia społecznego. Naruszenie zasad współzycia społecznego nie wynikało również z postępowania dowodowego.

Biorąc wszystko powyższe pod uwagę orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku na podstawie w art. 127 ust. 1 Prawa upadłościowego.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 kpc, zgodnie z zasada odpowiedzialności za wynik procesu.. Na zasądzone koszty procesu składa się opłata za czynności radcy prawnego według taryfy 10 800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł oraz wniesiona przez powoda zaliczka na biegłego 2000 zł, łącznie 12 817 złotych.

W punkcie 3 wyroku nakazano na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 22 792 zł tytułem pokrycia wydatków; na kwotę tą składa się opłata sądowa od pozwu 22 177 zł od której uiszczenia powodowy syndyk był zwolniony z mocy ustawy oraz wynagrodzenie mediatora 615 zł (k.217) które wypłacono tymczasowo ze Skarbu Państwa .

Nadto zarządzono o zwrocie pozwanej niewykorzystanej zaliczki na biegłego w wysokości 487, 42 zł (art. 80 ust. 1, 80 a uoksc). Pozwana wpłaciła zaliczki na biegłych w wysokości łącznej 4500 zł (2000 zł + 2500 zł), powód wpłacił zaliczkę 2000 zł, natomiast koszty biegłych wyniosły łącznie 6.012,58 zł (k.356, 780, 814).

SSO Andrzej Kieć